

A Prelátus 2008. decemberi levele

Az Úr küszöbön álló eljövetele karácsonykor alkalmat kínál rá, hogy újból igyekezzünk "egyesíteni mindennapi életünk isteni és emberi vetületét" - írja levelében a Prelátus. Mons. Echevarría arra buzdít, hogy ezt egyszerűen, reménnyel telve és felelősségteljesen tegyük meg.

2009.01.13.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Véget ért a Műben a Mária-év,
melynek során Szűz Mária
közbenjárásával hálát adtunk
Istennek az Opus Dei személyi
prelaturává alakítása óta eltelt
huszonöt évért. Biztos vagyok benne,
hogy Isten jósága folytán
mindannyiunkban nőtt az égi
Édesanyánk iránti szeretet és
odaadás, amely szükségképpen
bensőségesebb, személyesebb és
nagyobb szeretettel teli
párbeszédhez vezet Fiával, Jézussal.

Most a Szeplőtelen Fogantatás
ünnepére készülünk: ez új alkalmat
kínál arra, hogy még szilárdabban és
mélyebben verjen gyökeret
lelkünkben a Szűz Mária iránti
áhítat, amely jellemző a
katolikusokra és nagyon fontos része
annak a lelki örökségnek, melyet
Alapítónk hagyott ránk. Tudjuk, hogy
Szent Josemaría soha semmiben nem
állította magát elénk példaképül. Az
egyetlen példakép Jézus Krisztus –

szokta mondani. Mégsem tartotta helytelennek azt mondani: **ha szeretném, hogy valamiben utánozzatok, az a szeretetem a Szűzanya iránt.** Ilyen hatalmas volt gyermeki szeretete Édesanyánk iránt! A december 8-i nagy ünnep előkészületi napjai során közbenjárásával kérjük, hogy mindannyiunkban folyamatosan nőjön a Szűz Mária iránti áhítat és az apostoli buzgalom. Bátorítsunk másokat is, hogy a Szűzanyával folytatott bizalommal telibb beszélgetés által a benső élet útjára lépjenek vagy tegyenek előrelépést ezen az úton.

Tegnap kezdődött el az advent, az a liturgikus időszak, amely különösen alkalmas a remény isteni erényének megerősítésére. Ez az erény arra indít, hogy minden erőnkkel az örök boldogságra törekedjünk, amelyet Isten azoknak ígért, akik teljesítik akaratát. Amint a pápa írta egy évvel

ezelőtt: szükségünk van a kisebb vagy nagyobb reményekre, amelyek napról napra megtartanak az úton. De ezek nem elegendőek a nélkül a nagy remény nélkül, amelynek felül kell múlnia az összes többit. Ez a nagy remény csak Isten lehet, aki átöleli az univerzumot, s adni és ajándékozni tudja nekünk azt, amire mi önmagunkban nem vagyunk képesek.[1]

Kezdjük tehát ezt a liturgikus időt azzal, hogy megerősítjük vágyunkat a Mennyország elérésére. A földi javak soha ne legyenek célok az életünkben; mindannak, amire itt szert teszünk, segítenie kell azon az úton járnunk, amely a Mennybe vezet. Életünk végső célja csak egy lehet: Istent mindörökké birtokolni és benne örülni. Ebben találjuk meg végső célunkat, amelyre nap mint nap törekednünk kell, így mindent – semmit vissza nem tartva, teljes

mértékben mindent – Isten királyságának szolgálatába kell állítanunk.

A Katolikus Egyház Katekizmusa e hetek jelentését a következőképp összegzi: „Az adventi liturgia évenként visszatérő ünneplésével az Egyház aktualizálja ezt a messiásvárást; ezáltal a hívők részt vesznek a Megváltó első eljövételének hosszú előkészítésében, és megújítják magukban a vágyat második eljövetele iránt.”^[2] Ezen idő lényege, hogy felkészüljünk karácsonyra és tápláljuk magunkban a reményt arra, hogy az idők végezetén eljön Megváltónk, hogy ítéletet tartson élők és holtak felett és hogy a maga teljességében megszilárdítsa királyságát, hogy *Isten legyen minden mindenben.*^[3]

Advent decemberi 16-ig tartó első szakasza az Úr végső eljövételére összpontosít. A mise liturgiája –

főként vasárnaponként – olyan ó- és újszövetségi szakaszokat tár elénk, melyek e találkozásra hivatottak minket felkészíteni. December 17-e után az olvasmányok tartalma megváltozik és közvetlenül Jézus karácsonyi lelki eljövételére készít fel. E két valóság szoros egységet alkot és vezetnie kell imádságunkat december folyamán. Mennyire buzgón igyekszünk Istennel lenni már itt a földön? Mindenben, amit teszünk, az Ő arcát keressük? A bizonyosság, hogy Ő eljött és eljön mindenki számára, megakadályozza, hogy elveszítsük a bennünk lakó békét?

Az elmélkedés a *végső dolgokról* – melyek az idők végezetén következnek be, illetve azt megelőzően mindannyiunk számára halálunk napján – nem tölthet el félelemmel vagy szorongással. Mi sem áll távolabb az Egyház szándékától, amellyel elénk tárja

ezeket az igazságokat. Sokkal inkább a személyes felelősségérzetünkhöz szólnak, hogy nagyobb állhatatossággal kezdjünk el saját szentté válásunkon és apostoli munkánkon fáradozni.

Néhány héttel ezelőtt XVI. Benedek – Szent Pál végső dolgokról szóló tanításáról beszélve – arra buzdította a katolikusokat, hogy elmélkedjenek hitünk azon három nagy bizonyosságáról, melyek e témához kapcsolódnak. Az első **az a bizonyosság, hogy Jézus feltámadt, az Atyával van és így örökre velünk van. És senki sem erősebb Krisztusnál (...)** Ezért vagyunk nyugodtak és nincs bennünk félelem.[4]

Hogyan is félhetnénk az Atyaistentől, aki szeretetének oly sok jelét adta, sőt, saját Fiát is elküldte a világba, hogy megmentsen minket? A feltámadott Krisztusba vetett hit a

legjobb ellenszere bármilyen félelemnek. Így történt, amikor az Evangéliumot először hirdették, egy olyan világban, amelyet a sorstól való fatalista félelem uralt, és ezt kell ma ismét megújítani egy olyan világban, amelyben az emberek tele vannak aggodalommal a jövőt illetően vagy felelőtlenül cselekszenek, mintha minden itt a földön érne véget. **Világosságom és üdvösségem az Úr – kitől félnék? (Zsolt26,1)**, tette fel magának a kérdést Szent Josemaría a zsoltáros szavaival. És így válaszolt: ***Senkitől. Semmitől és senkitől nem fogunk félni, ha mennyei Atyánkkal ilyen módon keresünk kapcsolatot.*** [5] Ezért – tette hozzá – ***Isten gyermeke nem fél az élettől, és nem fél a haláltól, mert lelki életének alapja az istengyermeki érzület: Atyám az Isten, Ő gondoskodik rólam, Ő minden jó szerzője és Ő minden Jóság.*** [6]

A második – folytatja a pápa a keresztény optimizmus okait taglalva – **az a bizonyosság, hogy Krisztus velem van, hogy Krisztusban már elkezdődött a világ jövője, és ez a remény bizonyosságát adja. A jövő nem sötétség, amelyben senki sem találja meg az útját. Nem ez a helyzet.** [7] Aki hisz Krisztusban és benne él, annak a jövő mindig szép, egy biztos út, mivel a feltámadott Krisztus, a jó pásztor megnyitotta számunkra az örök életre vezető utat és velünk együtt jár, megvéd és bátorít minket anyai és apai szeretettel. Mindannyian valóban magunkévá tehetjük e sugalmazott szavakat: *Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken legeltet. A nyugalom vizéhez terel és felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel, nevéhez híven. Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz te velem vagy. Botod, pásztorbotod biztonságot ad.* [8]

A harmadik bizonyosság, mely megtartja a keresztényeket, a következő: **a bíró, aki egyszerre bíróként és Megváltóként tér vissza, azt a feladatot hagyta ránk, hogy az ő életmódjának megfelelően éljünk ezen a világon. Ránk bízta a talentumait. A harmadik meggyőződésünk tehát az, hogy felelősséggel tartozunk Krisztusnak a világért, a felebarátainkért, ugyanakkor biztosak vagyunk irgalmában is. Mindkettő lényeges. [9]**

Ez a felelősségérzet válasz az Úr tanácsára: *negotiamini, dum venio*, [10] kamatoztassátok, míg vissza nem térek. E szavakról gyakran elmélkedett Szent Josemaría, azzal a bizonyossággal, hogy Isten mindig itt van mellettünk, és egyben azon felelősség tudatában, hogy ránk bízta örökségét. Jól kell felhasználnunk az időnket, hogy – Isten kegyelmével – kiérdemeljük az örök boldogságot,

amelyre egy nap eljutunk.

Elmélkedjünk Szent Josemaría alábbi szavain: ***Milyen szomorú az olyan életforma, amelyben valakinek nincs más gondja, mint hogy agyonüsse az időt, elpazarolja ezt az Istentől kapott kincset! Nincs mentség, amivel ezt igazolni lehet (...) Milyen szomorú, amikor valaki kihasználatlanul hagyja nagyobb vagy kisebb tehetségét, amelyet pedig arra kapott, hogy az embereket és az egész társadalmat szolgálja vele!***

Az a keresztény, aki csak agyonüti idejét itt a földön, azt kockáztatja, hogy mennyibejutásának lehetőségét üti agyon, ha önző módon visszahúzódik, elbújik, közömbössé válik. Aki szereti Istent, Krisztus szolgálatában nemcsak azt adja oda, amije van és ami ő: egészen odaadja magát.[11]

E felszólítások fényében feltehetjük magunknak a kérdést: Érzem a rajtam nyugvó felelősséget, hogy kamatoztassam a rám bízott talentumokat – a személyes képességeimet, a feladataimat, a napjaim során kínálkozó alkalmakat, hogy jót tegyek –, hogy ezáltal megszilárdítsam Krisztus királyságát saját lelkemben és a környezetemben? Hogyan segítek másoknak példám és szavaim által, hogy ugyanígy viselkedjenek? Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy biztosítsam, hogy a polgári jogszabályok és a társadalom betartja Isten törvényét?

Advent második szakasza – mint már említettem – közvetlenül karácsonyra kíván minket felkészíteni. E napok folyamán – az Atyánk tanácsát követve – Szűz Mária és Szent József mellé szegődünk Betlehembe vezető útjukon. Személyes imádságunkban

és napjaink folyamán legyünk nagyon közel hozzájuk, próbáljunk meg valamilyen szolgálattal kedveskedni nekik, engesztelésül azokért, akik most sem akarják elfogadni Isten Fiát, amikor e világba jön. Ez nem puszta képzelgés, hanem hatásos módja annak, hogy felélesszük a Megtestesülés misztériumába vetett hitünket.

Karácsony csodálatos dolgokat tanít meg nekünk. Használjuk ki a lehetőséget, hogy Jézustól tanulhatjuk meg őket. Amint Szent Josemaría emlékeztetett rá, szemléljük Krisztus születésének természetességét: ***Mint bármely ember, kilenc hónapot töltött anyja méhében, követve a természet rendjét. Nagyon is jól tudta, hogy az emberiség mérhetetlenül rászorul. Sürgető vágyat érzett, hogy a Földre jöjjön minden ember megmentésére, de semmit sem akart elsietni. A maga***

***idejében jött világra, mint
mindenki más gyermek.[12]***

***Egyszerűségéből is tanulhatunk: Az
Úr díszes külsőségek nélkül
érkezik, senki sem ismeri fel. A
Földön csak Mária és József vesz
részét ebben az isteni kalandban.
És a pásztorok, akiknek angyal
viszi a hírt, végül pedig a napkeleti
bölcsek. Ők voltak az egyetlen
tanúi e mindent felülmúló
eseménynek, amely egyesíti a
Mennyet és a földet, Istent és az
embert.[13]***

Eltökélten utánozva a Mestert mi is egyesíthetjük az istenit és az emberit mindennapi életünkben. Ezt meg tudjuk tenni, ha igyekszünk Istent állítani tevékenységünk középpontjába, azért teljesíteni kötelességeinket, hogy neki adjunk dicsőséget és helyrehozni bármit, ami ennek útját állja. A karácsonyt megelőző napokban ne felejtsük el,

hogy Mária és József továbbra is szól a lelkekhez, amint tette a betlehemi ajtókon kopogtatva. ***Nem állítok valótlanságot*** – biztosít Szent Josemaría –, ***amikor azt mondom, hogy Jézus ma is lakást keres a szívünkben. Kérjük tőle, hogy bocsássa meg egyéni vakságunkat és hálátlanságunkat. És kérjük azt a kegyelmet is, hogy soha többé ne zárjuk be a szívünket előtte.***^[14]

Az elkövetkező hetekben a liturgia Jézus hangját visszhangozza, amikor virrasztásra hív: *Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.*^[15] Amint a pápa emlékeztetett rá minden keresztényt: **Jézus, aki karácsonykor eljött közénk és majd az idők végezetén újra eljön dicsőségben, nem fárad bele, hogy folyamatosan meglátogasson minket mindennapi életünk eseményeiben. Azt kéri, hogy legyünk elég éberek észrevenni jelenlétét, eljövetelét és**

arra hív, hogy virrasztva várjuk (...). Készüljünk fel, hogy hittel újra átéljük a Megváltó születésének misztériumát, amely az egész teremtett világot örömmel töltötte el.[16]

Az elmúlt héten lehetőségem nyílt néhány napot Pamplonában tölteni, hogy támaszt nyújthassak nővéreiteknek és fivéreiteknek a jelenlegi rendkívüli körülmények között. Ismét tanúja voltam annak a szellemiségnek, melyet az Atyánk mindenkinek átadott, köztük a Navarrai Egyetem munkatársainak is. Néhány héttel az egyetemet ért támadás után az ott dolgozó férfiak és nők mélyen keresztény hozzáállása arra indított, hogy hálát adjak Istennek, amiért oly kézzelfogható valóság az, hogy az Opus Dei az öröm és a béke magvetője.

Ismét arra kérlek, hogy imádkozzatok a szándékaimért: először is a pápáért és azokért, akik segítségére vannak az Egyház kormányzásában, a püspökökért és a papokért és Isten népének minden tagjáért. És azért is, hogy egyikünk személyes apostolkodása se inogjon meg. Krisztussal, Szűz Mária és Szent József segítségével legyünk mindenkinek mindene.

E hónap során a Mű történetének sok évfordulóját ünnepeljük. Nem írhatok mindegyikről részletesen, mert túl hosszú lenne. Azt azonban kérem, hogy mindannyian még jobban szeressük ***Isten irgalmának e történetét***, mivel az Úr mindegyikünknek szánta ezen eseményeket. Azt szeretném, ha nem maradnának pusztá megemlékezések, hanem életünk részei lennének.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. december 1.

[1] XVI. BENEDEK: *Spe salvi* kezdetű
enciklika, 2007. november 30., 31.
pont

[2] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
524

[3] *1Kor* 15,28

[4] XVI. BENEDEK: *Általános
kihallgatás*, 2008. november 12.

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
95

[6] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 987

[7] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2008. november 12.

[8] *Zsolt 23 (22),1-4*

[9] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2008. november 12.

[10] *Lk 19,13*

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 46

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 18

[13] *Ugyanott*

[14] *Ugyanott*, 19

[15] *Mt 24,42*

[16] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd advent első vasárnapján*, 2007. december 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2008-
decemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-decemberi-levele/) (2025.04.16.)